

FOLK OG LAND

Nr. 25 — 8. årgang

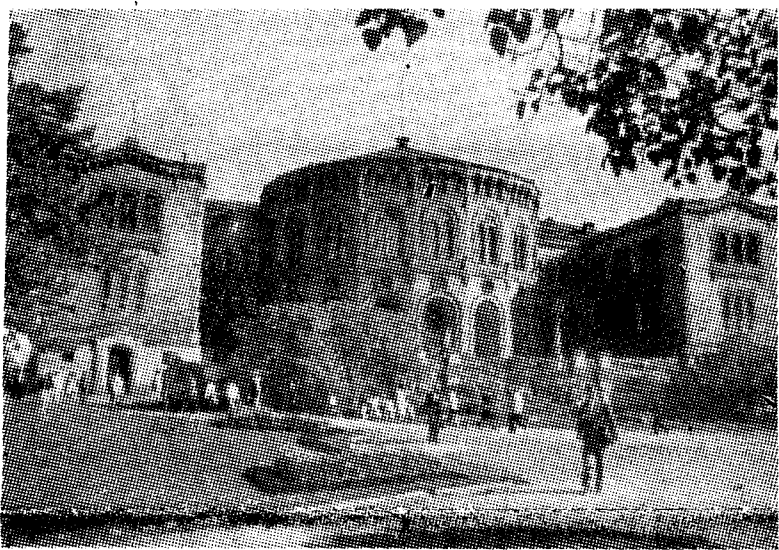
LØRDAG 29. AUGUST 1959

LØSSALG 65 ØRE

Hvem har omarbeidet referatet fra stortingsmøtet på Elverum? EN OMVENDT SPANSK KOMMUNISTVETERAN VENDER HJEM

Stortingsmann Ingvald Førre hevder i en sensasjonell artikkel at det er laget et nytt «Stortingstidende» fordi det opprinnelige referat ikke passet inn i myten om «Elverumsfullmakten».

Ny knusende avsløring av de metoder rettssvikerne har brukt

Fra Andøya Avis for 14. august gjengir vi nedenstående sensasjonelle artikkel om den såkalte «Elverumsfullmakt» av tidligere stortingsmann Ingvald Førre. Folk og Land har lenge kjent til påstanden om at det skulde foreligge to forskjellige utgaver av «Stortingstidende» med referat fra Elverumsmøtet, men det har ikke lyktes oss å skaffe tilveie det opprinnelige referat lenger. Men nå bekrefter altså Førre i en signert artikkel at det foreligger en slik forfalskning. Og her er da artikkelen i Andøya Avis:

Herr redaktør!

Det var en interessant artikkel herr Tormod Tønder

hadde i Deres blad 7/8 angående Elverumsfullmakten.

Jeg var blant dem som deltok i debatten angående herr stortingspresident Hambro's forslag på Elverumsmøtet i 1940. Og jeg skrev en artikkel om samme emne i 1945 eller tidlig i 1946 i «Samfundsliv», hvori jeg siterte fra debatten fra «Stortingstidende», og fastslo, at der ikke var votert over herr Hambro's forslag, — hvilket fremgår klart av stortingsreferatet.

Nå vil det jo kunne hevdes at det her kun foreligger en formell feil. Men faktum er at herr Hambro's siste innlegg måtte oppfattes som at han frafalt forslaget.

Som det framgår av stortingsreferatet, innledet herr Hambro sitt forslag med «i henhold til grunnloven». Jeg forlangte da ordet og henstillet til herr Hambro at han i sitt forslag nevnte de paragrafer i grunnloven, som han bygget sitt forslag på. Men han gav nærmest inntrykk av, at han overhodet ikke hadde undersøkt om der fantes noen paragrafer å bygge på og henvise til.

Og så forlangte et par andre representanter ordet, idet de oppfattet Hambro som om han var usikker. Den ene uttalte, at grunnlaget for det refererte forslag var tilstede

ved den ekstraordinære situasjon — vi var oppe i. Den andre taleren, henviste til, at grunnloven inneholdt en bestemmelse om, at i den tid Stortinget ikke var samlet, hadde regjeringen fullmakt til i spesielle tilfeller å handle på Stortingets vegne. Og så uttalte herr Hambro, at det nettopp var denne bestemmelse han siktet til med sitt forslag.

Jeg uttalte på grunnlag av herr Hambro's siste erklæring, at når regjeringen har sin fullmakt i henhold til grunnloven, var det intet grunnlag for å vedta en ny fullmakt.

Dermed avsluttedes debatten om dette spørsmål. Og noen votering ble ikke foretatt.

Ved nærmere granskning av grunnloven vedkomende dette spørsmål ble det klarlagt, at den fullmakt den gav en regjering når Stortinget ikke var samlet, var sterkt begrenset, og dannet intet grunnlag for regjeringen under den oppståtte situasjon. Det eneste grunnloven på dette område fastslo, var at regjeringen ikke hadde lov til å forlate landet.

— — —

Hvilken innstilling man enn har overfor denne regjering, må vi iallfall erkjenne, at den var oppe i en vanskelig stilling. Og at det siden er lettere å kritisere, enn det var for regjeringen å finne fram til den rette vei

Men det som har forbauset meg, er at f. eks. regjeringens utenriksminister, herr

Forts. side 8.

Major Pelayo forteller om sin skuffelse og sine bitre erfaringer i Sovjetsamveldet — Krigshelten som til takk havnet bak piggråden

Den unge spanske nasjonalist Vicente Talón (tilv) hilser på den omvendte kommunistveteran, major Pelayo de Hungria.

Det er ikke bare norske «kamerater» som har høstet bitre erfaringer når det gjelder de røde i Sovjetsamveldet. Mange har vandret den tunge vei til retterstedet og mange har forsvunnet for alltid bak slaveleirenes piggråd. Bare få av disse ulykkelige vender tilbake og kan fortelle om sine opplevelser.

Rafael Pelayo de Hungria er den spanjer som best kjenner kommunismen. Før 1936 tilhørte han det spanske kommunistpartis ungdomsforbund. Da borgerkrigen brøt ut, gikk han til fronten som panseroffiser i general Lister's brigade. I 1937 avanserte han til politisk kommissær, den yngste i hele den røde hær. Han var en personlig venn av de ledende kommunistiske politikere og militære. Etter det røde nederlaget flyktet han i 1939 til Frakrike, hvor han ble internert i leiren Saint Cyprien. Høsten 1940 ble han på et russisk fartøy «Sivira» ført til Leningrad og reiste senere videre til Moskva hvor han ble opptatt som elev ved det russiske militærakademi Frunze. I 1941 var han major i sovjet hæren, og da krigen med Tyskland brøt ut kjempet han som fallskjermjeger.

I 1944 ble han av Stalin dekorert med partisanme-

daljen av første klasse, tapperhetsmedaljen, medaljen for Moskvas forsvarere, Den røde fane's orden, Alexander Nevskijordenen og en rekke andre utmerkelser. Samme år brøt han imidlertid med de andre ledere innen det spanske kommunistparti i Sovjet, og ble arrestert. Siden har han oppholdt seg i forskjellige konsentrasjonsleire inntil han nylig vendte tilbake til Spania sammen med endel andre spanske fanger som ble frigitt av sovjetregimet. Rafael Pelayo de Hungria tenker på å gi ut en bok «Russland uten maske».

Det svenske blad «Vägen framåt» har gjennom sin (Forts. s. 8).

Stortingsmann Ingvald Førre

Flyktende norske partipolitikere — med Hambro i spissen — på mellomstasjon Hamar i 1940.

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

som var egen for denne institusjon med orden og disiplin. Nå forvalter han koloniministeriet og er dermed en viktig person, for i krigstilfelle vil det påligge ham å hente ut av Afrikas og Østasias menneskereservoir de fargete soldater uten hvilke Frankrike ikke mere kan føre noen krig. Men han vil lenger — han vil ha innenriksministeriet, og venter på den dag da det vil tilfalle ham.

Hverken Reynaud eller Mandel tilhører Daladiers venner, som står samlet i en gruppe: Guy la Chambre, som ikke hadde forlatt Daladier den fryktelige natt til 7. februar 1934 og som dengang var understatssekretær, er nå luftfartsminister. Han har fremdeles sitt, svake ansikt og man snakker fremdeles om hans giftermål — han hadde giftet seg med Cora Madou, en sangerinne fra en «boite de nuit», et av de mange små nattlokaler i Paris hvor det går mere eller mindre tvangløst for seg. Der store, oppblåste bestefarskikkelse er Daladiers økonomister og samtidig stor bidragsyter til det radikalsosiale parti, noe han kan spendere på seg da han er millionær. Det har ikke skadet ham at man en dag fant hans sjåfør død etter å ha tatt en for stor dose av narkotika som øyensynlig måtte ha kommet fra ministerens hus. Det alltid elskverdige politi undertrykket saken. Den radikalsosiale César Campinchi, som en gang hadde forsvart Stavisky-bedrageren og partifellen Garat så glimrende at han slapp med 2 års fengsel, er nå betrodde embetet som marineminister, og jøden Jean Zay, som senere ble dømt for fane-flukt, handelsdepartementet. De hører alle til «de unge» og er Daladiers spesielle protegèer. De har alle en stemme når det gjelder Europas fremtid.

Daladier er nå kommet, og griper som ministerpresident først ordet. Hvorledes er situasjonen? Det sudettske problem forlanger en øyeblikkelig løsning, det er ikke bare Tysklands, men også Englands oppfatning. Men når det gjelder denne løsning, vil Frankrike og England samarbeide. At England vil holde urokkelig fast ved Frankrike går klart frem av beslutningene i det britiske regjeringssmøte som fant sted igår. Daladier har straks fått referatet fra den franske ambassadør i London.

Forbindelse søkes

med grossist, som kan avta i større partier Blomstervaser i sølv og metall forsløvet. Egen produksjon.

Gullsmedmester
THORVALD OLSEN,
Skottegaten 20,
Bergen.

«Hva som skal skje i enkelt-heter, det avhenger bare av den tale som herr Hitler skal holde om — — —», Daladier ser på sitt armbandsur. «halvannen time. Bonnet, De har ordet!» I regjeringssmøtene («Conseil du Cabinet») bruker ministrene nemlig bare etternavnet når de henvender seg til hverandre, og de sier «du» hvis de er spesielle venner, men i ministerrådsmøtene («Conseil des Ministres»), som finner sted under ledelse av republikkens president og hvor det ikke er adgang til å diskutere, bare å fremlegge forslag, sier man høytidelig «herr utenriksminister» eller «herr seglbevarer».

Georges Bonnet stryker seg uavlatelig over håret (med den ene hånd. Han taler om sine inntrykk fra Genf, hvorfra han nettopp er ankommet til Paris, og så om meldingene fra Prag. «Dere har lest Edens brev i «Times», sier han, «og jeg under-skriver hvert ord: «Det er farlig å innbille seg at en konflikt i Mellom-Europa kan lokaliseres». Det forekommer meg da ubetinget nødvendig at Prag gir etter, og etter hva jeg hører, har regjeringen i Prag allerede avfunnet seg med en folkeavstemning i de tysktalende områder!»

Så setter diskusjonen inn. Paul Reynaud og Georges Mandel avviser uten videre forslaget om en folkeavstemning.

«Den som ikke vil ha folkeavstemning vil ha krig!» sier Bonnet og stryker seg på ny over håret. Han er ytterst nervøs, for han føler det veldige ansvar som påhviler ham som utenriksminister, spesielt med en ministerpresident som Daladier, om hvem en aldri vet hvilke innflytelser han plutselig vil ligge under for. Han, Bonnet, måtte med stor energi ha tilrevet seg ledelsen hvis han skulle ha kunnet gjennomføre sine fredsbestrebelsler, men det er han nå engang ikke mannen for, og så føler han seg på sviktende grunn.

«Men det må da kunne finnes en mellomvei!», bemerket Camille Chautemps forsonlig. Han går alltid inn for mellomveiene — bare ingen vidtrekkende beslutninger, bare leve fra idag til imorgen, så skjer det ikke noe galt og en får beholde ministerstillingen — — —

Nå taler Daladier igjen. Han er opphisset, blodet har steget ham til hodet og han snakker patetisk som på et stormøte, hvor han gjør lykke med de deklamasjoner som synes å komme fra hjertet: «Frankrike vil fred. Lidenskapelig ønsker Frankrike fred. Jeg vet det, for jeg kjenner mitt land, jeg kjenner mitt folk. Jeg vet at alle her avskyr krigen!»

Han knytter hendene av bevegelse. «Vi vil fred, men vi må forsvare vår ære!!»

Klokken slår seks. Møtet blir avbrutt: klokken 7 skal Hitler

67 BARN ETTER FALNE FRONTKJEMPERE REISER KRAV MOT IDUN

Oslo byrett, ledet av dommer Friis Bull, behandler sak som tilsammen omfatter 67 barn etter frontkjempere som falt på østfronten. De krever hver ca. 2 000 kr., verdien av de polisene som ble tegnet til dem i Forsikrings-selskapet IDUN, og som skulle gå over til dem ved fedrenes død. Etter «frigjøringen» krevet Erstatningsdirektoratet polisene inndradd til fordel for staten og Idun utleverte forsikringssummen. Selskapet var naturligvis klar over at dette ikke var riktig, men man danset etter pipen dengang, da lov og rett ikke gjaldt for disse vergeløse barna, som intet galt hadde gjort.

Barnas prosessfullmektig — o.s.sakfører Gunnar Heiberg hevdet at polisene ble innbetalt med frivillige gaver under okkupasjonen. Ved frigjøringen var polisene barnas eiendom. Barna var da under 8 år de fleste, og Heiberg mener at det ikke var noe retslig grunnlag — naturligvis — for å inndra barnas midler! De var under enhver omstendighet uten skyld... Heiberg hevdet videre at Idun har sviktet sine plikter som er å vareta forsikringstagernes interesser og har bøyet seg for Erstatningsdirektoratets krav av bekvemmelighetshensyn.

Nåværende sorenskriver C. A. Gulbranson, som etterfulgte herrene Sjur Lindbrække og J. Chr. Hauge som sjef for dette beryktede direktorat — forsvarte direktoratets inndragning av disse penger med at polisene var tegnet gjennom Frontkjemperkontoret

Heiberg anførte at dette kontor ble startet fordi Norges Røde Kors vegret seg for å hjelpe norske frivillige som var skadet på østfronten. Frontkjemperkontorets oppgave var bare å yte sårede og dimitterte frontkjempere sosial hjelp. Det drev ingen form for hverving og hadde intet med frontkjemperne å gjøre i deres funksjon som militærpersoner. Pengene som ble brukt til engangspremie som gavepoliser til barn hvis fedre var faldt på østfronten — var utredet av Frontkjemperkontorets daværende leder

tale. Da han går ut, er utenriksminister Georges Bonnet på ny urolig: hva er det egentlig Daladier vil? Han kan ikke glemme synet av Daladier sittende der rød i ansiktet og med knyttede hender — — —

(Neste gang: Et blikk i avgrunnen).

Forbundets representantmøte

I insatsviljens og optimismens tegn
Anders Hafskjold gjenvalgt som formann

Forbundet for Sosial Oppreisning holdt sitt årlige landsledermøte lørdag 15. august i Oslo. Det var møtt representanter for de fleste av landets fylker, ialt bortimot 100 deltagere.

Også dette representantmøte stod i enighetens tegn og det ble fra alle hold gitt uttrykk for hel og full oppslutning om det arbeid styret med formannen spissen utfører for den felles sak. Deltagerne understreket også dette ved innbetaling av store ekstraordinære bidrag til Forbundets drift.

Etter anmodning av møtedeltagerne fungerte formannen Anders Hafskjold også som møtedirigent. Han åpnet møtet og mintes i en kort tale de av Forbundets nærmeste venner og medlemmer som var avgått ved døden siden siste landsledermøte.

Årsberetningen for 1958 ble så referert og i tilknytning til denne var det endel debatt, hvorunder en blant annet kom inn på det forestående kommunevalg og neste stortingsvalg. Formannen nevnte at det i den forbindelse var ført visse politiske drøftelser som muligens kunde føre til et gunstig resultat. Ellers kom naturligvis Hafskjold også inn på den injuriersak han har reist og som omfattes med levende interesse av alle Forbundets medlemmer. Dessverre er ken ikke kommet nevneverdig videre siden landsledermøtet ifjor, og det er fremdeles ikke mulig å si når den vil komme for retten. Styret gav i årsberetningen uttrykk for at det mente at saken direkte ble halt ut av myndighetene.

Regnskapet for 1958 ble så referert sammen med revisors og revisjonsutvalgets innstilling. I henhold til denne ble det enstemmig gitt decharge og likeledes ble års-

Olaf W. Ferman personlig, sa Heiberg. Han la til: — Ferman ordnet det og han hadde råd til det. — Polisene ble tegnet på vanlige vilkår, og det ble ikke inntatt noen særbestemmelser for dem, sa Gunnar Heiberg. Derfor har de rett til utbetaling etter forsørgerens død. For Idun møtte adv. Sven Arntzen og for Justisdepartementet sorenskriver Gulbranson, begge påsto sine oppdragsgivere frifunnet.

Folk og Land kommer tilbake til denne sak, som viser hva man kunne tillate seg i 1945, dengang man «gjeninnførte lov og rett i Norge».

A. L.

beretningen enstemmig godkjent.

Ved valgene ble det stort sett gjenvalg over hele linjen. Det gjaldt blant annet formannen Anders Hafskjold og nestformannen Th. Gjølberg. Styret består ellers nå av Anders Skogstad, Spongdal med varamann Inge Dethli, Oppdal, Erling Kvadsheim, Stavanger med varamann Jørgen Bakke, Mysen, J. Engebretsen, Skien med varamann Johan Kase, Rygge, Johan Findeide, Finneidfjord med varamann O. J. Lie, Vallset, Bergljot Sæther, Oslo med varamann Hans. Haug, Vormsund, Hans S. Jacobsen, Oslo med varamann Sofie Grønstad, Oslo, Olga Bjoner, Hølen med varamann Egil Heiaas, Tomter og K. S. Hilton, Kløfta med varamann Ingv. Tangeland, Eidsberg.

Etter valgene redegjorde Olga Bjoner for organisasjonsarbeidet. I forbindelse med dette var det også en del debatt.

Landsledermøtet ble avsluttet med en fellesspisning.

Møtet forløp i de mest kordiale former og det ble fra alle hold gitt uttrykk for både innsatsvilje og optimisme.

Neste nummer av FOLK OG LAND

kommer lørdag 12. september. Av tekniske og andre hensyn kan vi først begynne med ukentlige numre igjen fra oktober av.

I mellomtiden ber vi da de mange som ikke har ordnet med bladvenger for 2. halvår om å gjøre dette omgående. Det er svært mange denne gang som ikke har ordnet sitt forhold til avisen og som derfor setter oss i store vanskeligheter. Folk og Land har ingen driftskapital bak seg og lever fra hånd til munn, og svikter noen sine forpliktelser rammer, det dessverre også dem som har gjort sin plikt og mere enn det.

Løssalg av

FOLK OG LAND

i Oslo

Foruten hos Helge Johannesen, Teatergt. 6 og Elima, Ole Vigs gt. 13, er Folk og Land nå også å få kjøpt i Narvesens Kiosk i Stortingsgaten, vis a vis Cecil.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

De faderløses penger

Det er rystende å legge merke til hvor gjennomført umoralske de ofte er de som skriker høyest om den egne gode moral. Selv om vi når det gjelder krav på betaling for utvist patriotisme pleier å være svært stillfarende, så må vi si at det direkte er motbydelig å lese alle innleggene nå rundt omkring i landets aviser fra alle de store patrioter som i fangebøker og på armen måte skrot av sin folkerettsstridige innsats under okkupasjonen. Naturligvis er det beundringsverdig å gjøre en innsats for det en tror på selv om en er aldri så mye på villspor, men det er ikke fullt så beundringsverdig når en kommer og forlanger oppgjør for patriotismen i klingende tyske mark. Enda mindre beundringsverdig er det å legge merke til at det er uhyggelig få av disse fordums patrioter som sier som så: vel, jeg slapp fra det med livet i behold og har fått min belønning i form av stillinger og fordeler på så mange måter. La pengene gå til fordel for våre døde kameraters barn, de som fikk ødelagt sin start i livet fordi faren falt bort.

Og så begynner en å reflektere over om det er et slags særnorsk karaktertrekk dette at den høye moral ikke rekker så langt at den omfatter omsorg for og anstendighet like overfor de faderløse. For det er jo ikke noe enestående dette med de faderløse og Tysklandspengene. I disse dager har det også versert en sak for retten om andre faderløses penger, som Erstatningsdirektoratet la beslag på. Det norske forsikringsselskap, hvis navn nå nevnes med meget liten ære i forbindelse med denne rettsak, tok gladelig imot premieinnbetalingene for de norske frontkjempere som satte livet inn mot den røde fare på østfronten, men da freden brøt løs følte det ingen forpliktelse til å vareta sine forsikringstageres interesser. Erstatningsdirektoratet, som gjerne gikk over lik for å få kloen i NS-folks penger, krevet naturligvis også utbetalt de penger som de uskyldige barna etter falne frontkjempere skulde ha og selskapet krevet ikke engang en dom før det gav pengene fra seg! Dets dårlige samvittighet viste seg bare i kravet overfor Staten om eventuelt å bli holdt skadesløs hvis det skulde bli rettslige tilstander i landet igjen. Noe som riktignok så utrolig ut på det tidspunkt.

Det er øyensynlig et slags åndelig slektskap tilstede mellom de skamløse aktører i plyndringen av de faderløse NS-barn og disse fordums Tysklandsfanger som nå overbyr hverandre i avisene med krav og kringel om de tyske mark istedenfor å la hele klatten gå til dem som virkelig trenger det og som vel å merke har krav på tysk erstatning.

For naturligvis har ikke de som ble satt inn for folkerettsstridige handlinger eller for tjuerier fra Wehrmacht og andre kriminelle forbrytelser krav på erstatning for at de ble puttet inn. Vi går ut fra at dette er understreket sterkt fra tysk side, og at den norske stat vil føle forpliktelse til å sørge for at pengene blir fordelt slik. Den tyske avis Frankfurter Allgemeine skriver således i forbindelse med erstatningene bl. a.: «Den folkerettslige grunnregel gjelder at etter den totale okkupasjon av et land opphører motstanden og vepnete motstandshandlinger av sivile er folkerettsstridige. Partisaner kan ikke gjøre krav på godtgjørelse av den tapende part, høyden av den egne stat.»

Og slik godtgjørelse har de da også fått, dels direkte i penger av den norske stat og dels i privilegier i form av stillinger og avansement som en stor del av dem ellers åpenbart aldri vilde oppnådd.

Deutsche Soldaten-Zeitung skriver at det vil være å gå for langt «å honorere folkerettsstridige vepnete motstandshandlinger av sivile. Det går også for vidt når en yder erstatning til Jugoslavia slik en har gjort i årevis. Hva be-

Fra Prügelknabe til løpedreng

Onsdag 19. august talte Anders Lange på Bragernes torg i Drammen for over to tusen tilhørere. Frimodig og drastisk la Lange frem sitt syn på styre og stell her i landet. Han krevet de beste våpen for de norske soldater, bl. a. mente han at det burde opprettes fallskjermtrupper. Han nevnte sitt arbeide for Norges forsvar før okkupasjonen. Norges ungdom var villig til å forsvare seg, men vi hadde en regjering som ikke ville. Det nytter ikke å fortelle meg at det var Quisling som fikk tyskerne til landet (bifall). Men han ble Prügelknabe, sa Lange. Prügelknabe er det tyske ord for syndebukk etter vanlig sprogbruk, men i Drammens Tidende (høyre) blir Langes uttalelse om Quisling referert slik: «Gi ikke Quisling skylden for at Norge ble besatt av tyskerne. Han var bare en liten løpedreng».

Som man ser er Langes uttalelse av Drammens Tidendes referent forandret fra Prügelknabe til løpedreng! Det har selvfølgelig sin hensikt. Folk som har hørt Langes tale og siden leste Drammens Tidendes referat har lagt merke til denne forskjell og gjør sine refleksjoner og det burde flere gjøre.

Theo.

taler Jugoslavia for de hundretusener av tyskere som ble slaktet ned som kveg?

Når Norge nå også får del i slike erstatninger fra Tyskland, så er det grunn for oss til å spørre i likhet med det tyske blad: Hva betaler Norge for de hundre tusen nordmenn som ble forfulgt, mishandlet, plyndret og inneperret, hvis de da ikke direkte ble avlivet i et land som hadde avskaffet dødsstraffen?

For de som ble rammet av det en til og med har den frekthet å kalle et rettsoppgjør har fremdeles ikke noen «egen stat» de kan henvende seg til for å få hjelp og oppreisning.

Hvor lenge skal de vente på at opinionendringen på dette område innen det norske folk skal bli oppfattet også av de styrende og gi seg politisk utslag?

For også politiske værhaner kan det gå galt med hvis de ruster fast.

Averter i «Folk og Land»

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Ved slutten av det første forretningsår (31. mars 1941) tellet det tyske handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer.

Formål, § 2, besluttet ved stiftelsen, den 5. (19) november 1940:

Det tyske Handelskammer i Norge har til formål å fremme de gjensidige handelsforbindelser mellom Norge og Tyskland samt personlige forbindelser mellom de næringsdrivende i begge land. Dessuten har Handelskammeret også til oppgave å megle i alle tvistigheter som måtte oppstå mellom norske og tyske forretningsmenn og firmaer . . . § 5: Ordinært medlemskap må søkes skriftlig, og godkjenning skjer ved simpelt stemmeflertall i styret - - -

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Concord Canning Co. A/S, Fiskerkonservenfabrik, Bergen.

Confektionsfabriken A/S, Herrekonfektion, Molde.

Coward & Thowsen A.S. Eisenwaren, Kirkegaten 30, Oslo.

Aktieselskapet Cronos, Im- u. Export, Fr. Nansens Pl. 6, Oslo.

A/S Cronos Maskinavdeling, landwirtsch. Maschinen, Vognm. gt. 8, Oslo.

Dahl & Brustad A/S, Eisenwaren, innherredsvn. 24 Trondheim.

A. Dahl og Co. Konfektion u. Manufakturwaren. O. Tryggve-sønst. 16, Trondheim.

E. C. Dahls Bryggeri A/S, Brauerei, Trondheim.

Nekolai Dahl, Heringexport, Kai 16, Trondheim.

Ola E. Dahl, disponent v. A/S Haldens Skotøifabrik, Halden.

Olav Dahl & Co. A/S, Gardinen, Manufakturwaren engros, Storgt. 37, Oslo.

Ole Dahl, Konfektion, Manufakturwaren, postboks 88, Trondheim.

Ottar Dahl, disponent v. A/S Haldens Skotøifabrik, Halden.

A/S Dalen Portland-Cement-fabrik, Brevik. (Forts.)

Valget og Vi

Bladet «Fremtiden» i Drammen gir følgende kommentar til en undersøkelse blant velgerne i Rogaland, som avslørte at et flertall av dem som ble spurt, ikke hadde kjennskap til kandidatene:

«Det sier seg selv at undersøkelsen i Rogaland må bli viet den aller største oppmerksomhet i de politiske hovedkvarterer. Her stilles vi overfor et problem som angår hvert av partiene like meget. Alle partier bestreber seg på å få frem de beste og mest egnede kandidater til sine lister. Ved siden av dette søker man målbevisst å tilgodese de forskjellige distrikts-, gruppe- og næringsinteresser. Kort sagt, man prøver å stille en liste som «trekker stemmer». Da må det unektelig virke som en kald dusj å oppdage at en stor del av velgerne overhodet ikke kjenner navnene på de kandidater som er oppstilt etter alle kunstens regler og med de valgtaktiske hensyn for øye. Vi tar neppe feil når vi antar at brorpartier av den «flytende velgermasse» kan plasseres blant dem som ikke kjenner kandidatens navn. Og det er nettopp disse velgerne partiene tar sikte på å påvirke ved oppstillingen av listene og gjennom valgkampen i det hele tatt — ved siden av å tromme frem sine mest usikre tilhengere.

Partiene stilles her i fellesskap overfor et problem som de må ta alvorlig.»

Nå hører ikke vi gamle medlemmer av det tidligere NS, som er straffet for noe som for anledningen ble funnet på og til forskjell fra landsforrederi ble kalt landssvik, til dem som ikke kjenner våre venner og motstandere fra hinannen. Vi kjenner også de likegyldige, hvilket ikke er uten betydning.

Blant hjemmesitterne ved et valg, tør det være, at vi og våre barn, som i mellomtiden har nådd stemmerettsalderen, fremdeles utgjør flertallet av dem, som bestemmer til hvilken kant det siste mandat i kretsen skal gå, og som partiene derfor nødvendigvis er ute etter fremfor noen annen.

Der har utover landet i lokalpressen gjort seg gjeldende en bekymring for at de tidligere medlemmer av NS har til hensikt å «hevne seg», når de heretter vil delta i valgene. Det kan man ta rolig, hvis da ikke det å flytte på de avgjørende siste mandater, ut fra en slett samvittighet, oppfattes som hevn. Det er det hele valgkampen går ut på!

Forbundet for sosial oppreisning driver ikke politikk. For oss er det likegyldig hvilket parti gjennomfører vårt formål, men vi vet at der ved siste stortingsvalg fremdeles kom med 14 — nu er det vel redusert til 12 — mann, som utgjør restene av den gjeng, som i 1948 fremdeles stemte for dødsstraff. Man kan spare seg å vente stemmer fra oss på lister, hvor disse navn forekommer, hvor forlokkende de enn måtte gjøres. Men for partikonkurrentene vil det være en fordel om de blir tatt med. Partiene vet like godt som vi, hvem de er, så navneoppprop er foreløbig overflødig.

Ved forrige valg hjalp vi — på anmodning — en del på Stortinget og satte — uten anmodning — en utenfor til fordel for et annet parti. Om disse også ved neste valg vil trekke våre stemmer til seg er ennå et åpent spørsmål.

Olaf Holm.

BAK KULISSENE:

Paris — London — München

En rådløs ministerpresident

12. september 1938. Bare dempet trenger en herlig septemberdags lys inn i det vakre værelse i krigsministeriet i Paris som i sin tid også var salongen til Napoleons mor, for de høye trær i hagen holder det tilbake som en paraply, men likevel glimter det i empiremøblenes mahogny og deres beslag, Napoleons ørner og laurbærkroner, og i de sfinkser og fabeldyr som bærer de små sirkelige speilbord. — Den franske ministerpresident og minister for landsforsvaret som har sitt kontor i dette rum og nettopp sitter ved sitt arbeidsbord, vender blikket fra vinduet og mot den velldige gobelin på den motstående vegg. Den fremstiller overgivelsen av en erobret by til kong Ludvig XIV, der som en innskripsjon bemerker «i egen høye person førte sin armé». Ministeren ser på veggteppet uten å oppfatte detaljene, for Edouard Daladier er falt i dype tanker.

Hvor lenge er det ikke siden han tilbragte en natt alene i utenriksdepartementet bøyet over aktene i Stavisky-affæren. Dengang så det ut til at Frankrike skulle bryte sammen over denne millionskandale, men idag — fire år senere — snakker ikke et menneske om den. Allerede i 1935, da prosessen endelig løp av stabelen, ble saken bare en overfladisk sensasjon. Anklageskriftet bestod av 35 000 skrivemaskinsider fordelt på 50 aktmapper og vitnene hadde måttet besvare 1956 spørsmål. Man hadde måttet sette opp feltsenger i retten slik at de kunde sove der under prosessen. Og hva var det kommet ut av alt sammen? Etter de to års forløp som etterforskningen hadde vart, husket man nesten ikke hvem de skyldige var lenger. Direktør Tissier, som stadig hadde gjort om bonger på 50 francs til 500.000, var blitt idømt 7 års tvangsarbeid, borgermester og deputert Garat

Daladier på toppen igjen — —. Etter at Daladier misslykkedes så totalt som regjeringssjef i 1934 kom han til makten igjen som sjef for folkefrontregjeringen. Her intervjues han av representanter for Paris-avisene.

til 2 års fengsel, men det hadde også vært mange frifinnelser, og den deputerte advokat Bonnaure, som det hadde vært gjort slik vesen av fordi han hadde tjent så godt på millionbedrageriene, fikk til og med betinget straff. Og hva var det kommet ut av den parlamentariske kommisjons undersøkelser? Tre senatorer hadde riktignok måttet nedlegge sine embeter, men herr Chautemps, «den opphøyede fyrste av den kongelige hemmelighet», som hadde måttet gå av på grunn av Stavisky-affæren, er nå påny Daladiers visepresident. Og hva var resultatet av undersøkelsene omkring 16 februar 1934? Hvem som hadde løst det første skudd, politiet eller demonstrantene, om det var blitt skutt med maskingevær — det svarte enhver på etter sin partiinnstilling, og forøvrig var det ingen som spurte etter noe slikt mere — for Frankrike hadde helt andre bekymringer nå: hvem hadde kunnet tro at dette nye Tyskland, som emigrantene påny og påny spådde skulde bryte sammen, skulde ta et slikt oppsving? Først gav Saar-avstemningen en alvorlig fjasko for Frankrike, hvis hele propaganda hadde vist seg som tomt snakk. Så kom forkyndelsen av den tyske forsvarsuverenitet og besettelsen av Rhinland. Så kom Østerrikes Anschluss til riket. Og hva blir det nå til med sudertyskerne? Hvorledes går det med Tsjekoslovakia? Iaften taler den tyske Führer som avslutning på partidagen i Nürnberg — hva vil han si? Og hva skal han, Edouard Daladier, lederen av fransk politikk så gjøre?! Daladier grublet og hans ansikt fikk herunder det uttrykk om hvilket pariserne sa: «Daladier ser alltid ut som en sørgmodig hund!»

Det banker, og inn gjennom døren som åpnes forsiktig og omstendelig, stiger herr Geneb-

rier. Daladiers kansellisjef. «Møtet skal begynne», sier han.

Daladier reiser seg. Han har kjempet seg gjennom til en beslutning. En kan ikke bare sitte og vente på hva Adolf Hitler skal si iaften. En må selv foreta seg noe! «Innkall de tre generalstabssjefer til et møte», sier han kort, «og så vil jeg gjerne snakke med general Weygand!»

Ministrene er kommet til regjeringsmøtet. Der er den uundgåelige herr Sarraut, påny innenriksminister, han hilser journalistene som venter utenfor ved å berøre hattetremmen med en finger. Der nærmer utenriksminister Bonnets lange skikkelse seg, også en av dem som har sluppet fra Staviskyaffæren. Reporterne kaster seg over ham: «God dag, herr minister — —». Herr Bonnets ansikt fortrekker seg til et krampaktig smil. «God dag, mine herren, god dag, mine venner — —» og så er han allerede forsvunnet inn av døren. «Jo mere en fransk minister smiler, desto dårligere står hans sak», bemerker en erfaren og illusionsløs journalist.

I møteværelset er alle samlet: Paul Reynaud, justisminister, liten, elegant og med det kyniske smil på leppene som tilhører den maske av overlegenhet som han tar på seg. Ved siden av ham Georges Mandel. Til å begynne med hadde hans kolleger avspist ham med det ubetydelige embete som postminister, men han hadde forstått å gjøre noe ut av det på sin måte. For hvor fryktet og hvor hatet denne mann ern var, så må selv hans verste motstandere late ham at han har en veldig arbeidskraft, en urokkelig energi og ubarmhjertig stedighet. Da han forlot postministeriet hadde tjenestemenne i stor utstrekning samlet seg for å pippe ham ut, men enhver blandt det brede publikum innrømmer at for første gang hadde noen forsøkt å erstatte den slendrian

(Forts. s. 2).

Europas forsvar og USA

Hva vil Vest-Europa gjøre når USA nedlegger sine oversjøiske støttepunkter?

Aktuelt amerikansk innlegg til dagens situasjon

Vi har tidligere pekt på i Folk og Land at det hverken er tilfredsstillende eller smakelig at Europas skjebne skal være avhengig av de to uteneuropeiske makter, Sovjets og USA's atombalanse. Det kan aldri skape noen fred av varig verdi dette, at disse to makter bruker Europa som et slags ingenmannsland, aller minst når Europas østlige nabo Sovjet med drabanter er så knusende overlegen når det gjelder konvensjonelle våpen at USA ikke engang drømmer om å ta opp en virkelig kamp på europeisk område. Europa må redde både seg selv og verdensfreden ut av denne utålelige situasjon. Det må manne seg opp til å kunne stå på egne ben mellom de to blokker, og det må ta på seg byrdene med en opprustning med konvensjonelle våpen som kan få Sovjet til å kalkulere også med andre krefter enn atomenes. Hvor håpløst det hele er blitt idag sett fra et europeisk synspunkt, fremgår vel klart av at hele den europeiske verden jubler over det møte mellom Eisenhower og Krustsjov som er berammet og hvor de to herrer skal kjøpslå om Europas skjebne. Ingen av dem er jo særlig «europeisk-minded». Dette er hva våre kjempepatrioter har laget Europa og vårt eget land om til. For å opprettholde det korrupte partisystem og det internasjonale finansvelde, slo de seg sammen med de røde despoter for å knuse Europas nasjonale krefter. Idag presenterer den røde tsar regningen, og ikke for oss, for vi er ute av dansen, men for den gylne makt i vest.

Slik stillingen er kan det ha sin interesse å se på hvorledes en i USA ser på hele situasjonen og på forsvaret av Europa. Vi gjengir fra NATION EUROPA nedenstående interessante artikkel av Henry John Balk fra Ontario.

Berlin-krisen fortsetter og å kaste et blikk på grunnlaget for Vestens forsvar. Siden det øyeblikk da det ble klart at Sovjet bare beverget. Desto nyttigere er det

Forts. s. 7.

Daladier taler på et møte i det radikalsosiale parti.

Alarm på USA-flyplass i Europa.

Hva ligger bak alt snakket om verdensbrorskap?

En amerikansk analyse av det dunkle spill bak kulissene med utgangspunkt i en uttalelse av guvenørkandidaten

Adlai Stevenson

Vi har tidligere i Folk og Land pekt på den virksomhet som drives av En-Verden-organisasjonen, og det har neppe heller undgått den våkne avislesers oppmerksomhet at det i første rekke er alle de hel- og halvrøde i alle land som skriker høyest om verdensbrorskap og verdensregjering. Her i Norge er jo nedbrytningens yppersteprester i Dagbladet de varmeste forkjempere for disse ideer. Noe som må gjøre enhver sann patriot og venn av friheten misstenksom. Hva skjuler det seg bak alle disse vakre ord som dessverre så mange troskyldige sjeler sluker uten misstanke? I det amerikanske tidsskrift American Mercury svarer Hilary Grey på dette i en artikkel med overskriften «The Brotherhood» Booby Trap — noe som vel på norsk best kan oversettes med «Brorskapet» — en snare for de troskyldige. Mr. Grey skriver:

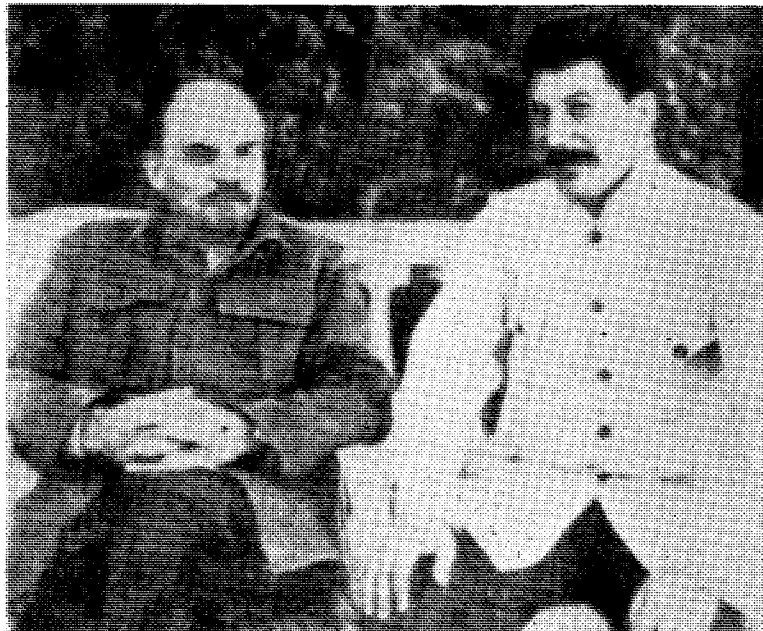
«Sovjetsatellitstatene var sler ikke ulykke og gir heller ikke grunn til fortvilelse, men de advarer menneskeheten om at den står foran et valg — valget mellom utsløttelse eller brorskap».

Slik uttrykte, etter hva der ble opplyst, demokratenes presidentkandidat Adlai Stevenson seg, på nasjonalkonferensen mellom kristne og jøder den 11. november 1957 på Waldorf-Astoria, hvor nevnte organisasjon for første

gang presenterte sit verdensborgerskap (World-Brotherhood) for almenheten. Adlais uttalelse synes å skulle virke beroligende. Han synes ikke å ha vært særlig foruroliget over Sovjets satellitoverlegenhet. Det er hans bruk av ordet «brotherhood», som inngir os mistro — vi hører så meget av den slags nå for tiden.

Dette ord blir utbasunert i pressen, på plakater, i radio,

Forts. s. 6

To medlemmer av «Broderskapet», Lenin og Stalin. ...

Slik uskadeliggjør kommunistene nasjonale politikere

Annen del av Olga von Barényis fantastiske intervju med de to tjekkiske kommunistagenter

Vi bringer nedenfor fortsettelsen av det nesten utrolige intervju den tsjekkiske forfatterinne Olga von Barényi, som nå lever i eksil i München, har hatt med to kommunistagenter på vegne av Folk og Land. Sovjetsamveldet er for tiden opptatt med å omorganisere og å desentralisere sitt spionasjeapparat. Hensikten er å samarbeide virksomheten i satellitstatene, som fremdeles driver en slags konkurranse. Under ledelse av en hovedsentral i Leningrad vil det fremtidig arbeide følgende hovedfilialer: Warszawa: Ansvarlig for alle etterretninger fra Sverige, Norge, Danmark og England. Prag: For Østerrike og Sveits. Øst-Berlin: For Vest-Berlin og Bundesrepublikken. Budapest: For Italia. Bukarest: Frankrike, Spania og Tyrkiet. Sofia: Grekenland. Hovedfilialene, som igjen har underavdelinger, står under ledelse av offiserer fra den sovjetiske hemmelige tjeneste. De vurderer alle etterretninger som gjelder deres område og lar dem gå videre til Leningrad. Dessuten regulerer de det legale og det illegale arbeid innen de kommunistiske partier i de land som tilhører området. Man antar at det sovjetiske spionasjeapparat disponerer over mere enn 1 million agenter, derav 12 000 «sjefspioner», omhyggelig utvalgt og skolert, 250 000 agenter i fast stilling, som arbeider for Sovjet dels fordi de er presset til det, dels av eventyrlyst og dels for å tjene penger, og endelig 750 000 naive småagenter som ikke er istand til å oppfatte sammenhengen i spionasjeringen. Sovjetsamveldets diplomatiske representanter spiller en fremtredende rolle i spionasjesystemet. En mener at i 95 pct. av alle tilfeller av spionasje i den vestlige verden har diplomater fra Sovjet eller de folkedemokratiske stater en hånd med i spillet. Det er disse folk den norske regjering løper bena av seg for å få trukket inn i landet. I denne forbindelse er det også all grunn til å ha sin oppmerksomhet henvendt på alle de «avhoppere» som Dagbladet alltid så energisk forsøker å få løs fra varetektsfengsel her i landet. Og så går vi løs på annen del av fru von Barényis beretning. Hun spør den tidligere tsjekkiske spionasjeoffiserer:

«Kan De si meg Deres mening om den vestlige etterretningstjeneste?»

«Jeg har ingen mening. Bare privatpersoner kan spandere den luksus på seg å ha en egen mening. Men jeg vil fortelle Dem en episode, som absolutt ikke er noen vits. Jeg hadde engang tilbudt en vestlig etterretningsmann en beretning om en sovjetisk panserdivisjon som opererte i området Nordmähren. Vedkommende agent vilde imidlertid ikke betale for denne beretning da han allerede hadde fått den fra en annen agent. Og så hadde jeg selv diktet opp hele beretningen fra begynnelsen til enden, og vedkommende panserdivisjon befant seg et helt annet sted. De vestlige herrer vilde bløffe og så ble de selv bløffet.»

«Jeg har et spørsmål til å gjøre Dem. Nettop i disse dager blir en herværende minister angrepet så gement i et tidsskrift at mange fremtredende politikere mener at det er ødeleggende for ham».

Sangeren lo høyt og vilde si noe, men hans ledsager kom ham i forkjøpet. «Difameringen av de nasjonale politikere er selvfølgelig, og en viktig oppgave for den kommunistiske infiltrasjon i pressen, som det snakkes så mye om i vesten, men som det absolutt ikke gjøres noe med. Den minister De mener, er farlig ikke bare for Prag og dermed også for Moskva, men også for de venstreradikale krefter i Bundesrepublikken. For det første er han kompromisløs når det gjelder taktikken med koeksistens, for

De rødes vei er dekket av lik — —

det annet er han begavet og anstendig, og for det tredje — og det er meget viktig — er han populær og avholdt av den nasjonalsinnede del av befolkningen. Hvorledes aksjonen mot ministeren begynte vet De, men den tyske offentlighet vet det ikke. — Tsjekkiske kommunistaviser beskyldte ministeren for å ha vært Hitler-Jugend-fører og

dermed også nazist, følgelig også nynazist. Dette skudd gikk imidlertid forbi, for disse ministerens «forbrytelser», som senere ble slått opp også i venstrepressen i Bundesrepublikken, hadde motsatt virkning på befolkningen. Altså måtte en kaste seg over det angivelig ikke uklanderlige privatliv til ministeren, og man arbeidet dels med grove løgner og dels med halve sannheter».

(Her vil vi gjerne for egen regning peke på at dette ikke er noen ny taktikk i den røde leir og heller ikke er det nytt at de venstreradikale krefter bistår de helrøde. Vi minner om den kampanje som lenge før verdenskrigen ble satt igang mot Vidkun Quisling, den eneste norske politiker som de røde fryktet. Også i hans tilfelle forsøkte en seg først på politisk basis med beskyldninger om røde garder og lignende, og da dette ikke førte frem gikk en løs på hans privatliv, blant annet i forbindelse med det røde overfall i Forsvarsdepartementet. Asketen Quisling ble også beskyldt for drikk

Forts. s. 6

En tysk minister som de røde har angrepet sterkt, forsvarsminister Strauss.

Hva ligger bak — —

(Forts. fra s. 5).

televisjon og i taler fra liberale og sosialister, røde og rødlige av enhver avskygging, såvelsom av nye og ærlige og tvetungete (New and Fair and doubledealing) politikere. Ordet forekommer rikelig i FN's litteratur og propaganda og de dermed forbundne agenturer for Verdensregjering og Verdensføderalister, såvelsom i de verdensomfattende, religiøse bevegelser, av den okkulte type som nyter halvoffentlig status i FN., samt av Baha'i, teosofe, Rosenkreuzere, Verdensfelleskapsfolk, Verdenskongresser etter mønster av verdensføderalitet (World Brotherhood of Faiths). Universalt brorskap (Universal Brotherhood) er faktisk blitt det kollektive navn for disse og lignende kulturer.

Betegnelsen brorskap brukes til overflod av modernister og progressive kristne og av talsmenn for konciliene av kristne jøder. Man vil således se at brorskapsbetegnelsen (the pattern of brotherhood) omfatter alle disse krefter i retning venstre henimot en enverdenideologi. Vi blir faktisk hjernevasket inn i brorskapet.

«Men hva skulle da være galt i det?» sa nylig en engelsk erkebiskop — at alle katolikker må tro på menneskenes brorskap». Og lignende uttalelser er også kommet fra protestantiske ledere. Det synes altså som det skulle være obligatorisk for kristne å tro på «brorskap» mellom menneskene. La oss ikke destomindre se hva dette gjengse kamprop betyr i praksis slik som det brukes for tiden.

*

På politikens mark synes de brorskapsfølelser, som pånødes oss å være helt ensidige og i retning venstre.

Man merket ihgen brorskapsfølelse fra den store majoritet av kommentatorer og meningsfabrikantenes agenturer overfor McCarran, Joseph McCarthy, Henry Ford Sr., Charles Lindberg, generalene Mac-Arthur, Patton og Wedemeyer eller Wm. Jenner i USA — eller overfor Chiang Kai-Shek, Syngman Rhee, general Franco eller dr. Malan i utlandet — og de av dem representerte kristne patriotiske krefter. Heller ikke merket man noen brorskapsfølelse overfor American Mercury, da dr. Matthews analyserte kommunismen hos visse protestantiske prestere. — Så både på det nasjonale og det internasjonale plan synes derfor brorskap å være en enveisgate med konsesjoner til kommunis-

men og førende til den kommunistiske verdensstat. De kristne plikter å motsa den slags brorskap, idet jo samvær med djevelen betyr helvete?

På det religiøse område enten ignorerer uttrykket «brorskap» — slik som det almindelig brukes — i de fleste tilfeller Jesu inkarnasjon helt og holdent, eller det reduserer ham til et almindelig menneske nærmest av samme kaliber som Ghandi, Albert Einstein eller Albert Schweitzer. En stor amerikansk protestantisk predikant brøt for noen tid siden staven over verdensføderalitet (worldfellowship of faiths) der det forkynner at «Vår Herre Jesus Kristus er som en annen gjest omkring bordet (is just another guest at the table), en stor lærer men ikke Herren, Frelseren, ikke Kongenes Konge, ikke Guddommen (not the Divine One.)»

Et brorskap som ignorerer inkarnasjonen eller berøver Vår Herre han status som guddom, er en djevelsk lære og ingen kristen kan støtte den et eneste øyeblikk selv om et slikt «brorskap» aldri så meget ville tjene verdensfreden eller bidra til en avspenning i verden (relaxation of worlds tension).

*

Det er dog ikke disse brorskaps-aspekter jeg vil drøfte, men den skrekkelige mistanke som blir vakt ved den uopphørlige propaganda-bruk av ordet. Skulle det her ikke ha abstrakt, men derimot kollektiv betydning? Fagforeningsgrupper brukte i sin tid ordet kollektivt for å betegne sit antall og sin korporative styrke.

Vi har godtatt «brorskap» som en abstrakt betegnelse av broderlig følelse i slekt med kjærlighet eller vennskap, slik det oppfattes av 98 % av vårt folk. Men ordet kunne også forstås som et kollektivt substantiv i betydning gruppe eller klikk av mennesker — i dette tilfelle et brorskap av internasjonale konspiratorer samarbeidende som en enhet, et internasjonalt korps. Hvis en slik skjult dobbeltbetydning ble hemmelig forstått, selv om bare av 2% innvierte, skulle alle vi, som ikke forstod betydningen, komme i stor fare.

For ca. 50 år siden — i 1909 — sa Walter Rathenau, en tysk millionærsosialist, kabinetsminister og internasjonal finansmann: «Bare 300 mann av hvilke hver enkelt kjenner de andre, styrer Europas skjebne. De velger sine etterfølgere blandt sine egne. Disse menn har i sine hender

midler til å gjøre slutt på formen eller forfatningen i hvilkensomhelst stat, når de finner den uhensiktsmessig».

Rathenau hadde i Tyskland under 1. verdenskrig en lignende stilling som Bernhard Baruch i USA, som var sjef for krigsindustrikommisjonen (Warindustri board). Rathenau var tilsynelatende en person av enorm innflytelse i «Brorskapet», idet han var svoger av den tidligere kominternchef Karl Radek.

En uttalelse om at «300 finansmenn regjerer verden» kom også fra den bekjente franske radikaler Jean Izoulet i Paris i 1931.

Fremdeles opplyser Winston Churchill i sin bok «Great Contemporaries» (1937) ganske uforbeholdent at makten i Sovjet er i hendene på «brorskapet» (the brotherhood) under et selvvalgt presteskap. Etter Churchills mening hørte også Lenin og Trotsky til brorskapet, likesom sansynligvis også dets rike finansielle hjelpere - Jakob Schiff, chefen for Kuhn, Loeb & Co., New Yorker bankier, Max Warburg, Hamburger bankier, Israel Helpand Parvus av den tyske Imperial Bank og Jacob Asberg i Nya Banken i Sverige. Asberg grunnla også den russiske Commerciale Bank i Moskva i 1921 og er nå dens første banksjef (uoffisielt). Ifølge major Jordans dagbok sendte Asberg i mars 1944 en emissær til Wall-Street — multimillionæren den internasjonale bankier Herbert H. Lehmann (tidligere guvernør og senator) som var en av de syv virkelige makthavere i USA sammen med Henry Morgenthau og Felix Frankfurter.

Det var Max Warburs nevø James P. Warburg, nåværende leder av Verdensføderalistbevegelsen (the world federalist movement) i USA, som 17. februar 1950 sa til senatet: «Vi får verdensregjeringen enten vi liker det eller ei. Spørsmålet er bare enten vi får den frivillig eller etter maktanvendelse». (Side 494-508 i senatskomiteens meddelelser vedk. utenlandske forbindelser, Washington 1950).

Man vil erindre at Louis McFadden, ordfører for Banking and Currency komiteen den 10. juni 1932 opplyste i Re-

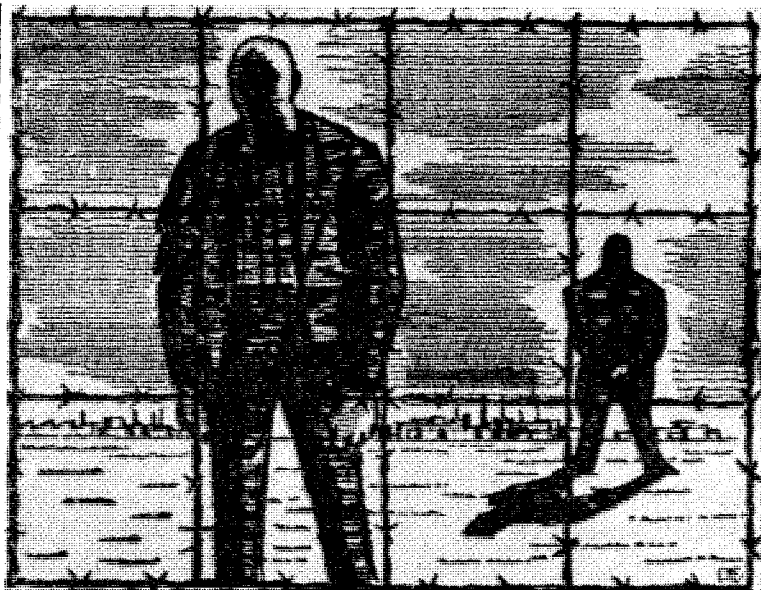
Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Masseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, pris 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-
merte beslag. Takstiler av
jern, malertrapper og helsba-
re loftstrapper.

Slik uskadeliggjør — —

(Forts. fra s. 5).

feldighet! Og hvorledes er det med Forbundets formann Anders Hafskjold? Hvem er det som i virkeligheten står bak de beskyldninger om underlag og personlig uhederlighet som det «borgerlige» blad Morgenposten lanserte?)

«Mener De, at vedkommende tidsskrift som bragte disse «avsløringer» om ministerens privatliv med stort oppslag, bevisst fulgte kommunistiske anvisninger?»

«Bevisst eller ubevisst spiller ingen rolle i dette tilfelle. Det er virkningen som er avgjørende og avgjørelsen skal gå mot ministeren. Det sier vel alt».

«Altså skal han på den ene eller den annen måte falle som offer for den kommunistiske propaganda?»

«Ikke bare han, men enhver nasjonal politiker. Denne minister er ikke den første som blir felt og han blir heller ikke den siste.»

Jeg hadde faktisk inntrykk av at jeg hadde et intervju med et par virkelige politikere, da jeg snakket med disse to kommunistiske spioner. Så rolig og saklig forløp alt. Bare et spørsmål besvarte

de ikke. De vilde ikke fortelle meg sin adresse.

«Vi bor overalt og ingen steder», erklærte sangeren leende.

Javel, de er overalt de utallige kommunistiske spioner i vesten, og de er ingen steder når en vil knipe dem. Er det forresten noen som virkelig vil knipe dem? Betrakter en dem ikke heller nærmest som en nødvendig bestanddel av den kalde krig? Har noen virkelig mot til å rive istykker dette røde nett som er utbredt overalt i vesten? Blir ikke dette undergravningsarbeid daglig bagatellisert i den vestlige presse og avfeiet med at det dreier seg om en avledningsmanøver fra nynazisters og fascistere side?

Esken med sardiner skal jeg gjemme omhyggelig. Det er ikke så ofte en får gaver av en kommunistagent. Mens jeg sitter der med esken, tenker jeg på om jeg er redd for kommunistene eller ikke. Selvfølgelig er jeg redd, men nettopp fordi denne frykt plager meg slik, må jeg kjempe mot dem som frembringer denne frykt. Bare slik kan en drepe redselen, bare slik — — —

Olga von Barényi.

presentantenes Hus: «— at Russland var blitt utpekt til å skaffe menneskekraften (the man power) og vårt land (USA) til å skaffe finansiell kraft til en internasjonal overstat — (internasjonal superstate) — som skulle kontrolleres av internasjonale bankierer og internasjonale industrielle, som i fellesskap skulle trellebinde verden til egen fordel (for their own pleasure)».

*

Det internasjonale brorskap (brotherhood) bak kommunismen og verdensstaten — hvis da en ulegemlig hemmelig sammenslutning virkelig skulle kunne skape en slik stat — skulle da vesentlig bli et brorskap av tid-

ligere og nåværende internasjonale bankierer.

Adskillig bevis kunne skaffes til støtte for en slik formodning. Man kunne f. eks. henvise til at Lenins første kvinnelige minister Madame A. Kollontay besøkte Marcus Wallenberg i Sverige i slutten av mai 1951 for å få slutt på ildgivningen i Korea, da det røde Kina var på randen av indre oppløsning. — Madame Kollontay levde da tilbaketrukket (in retirement) i Sovjet. En toårs stilstand (cease fire) ble arrangert til tross for general Mac-Arthurs kjente planer og hans evne til å slå de kinesiske sovjetkommunister og til å frigjøre Korea og Kina. Marcus Wallenberg er en Wimbledon

EUROPAS FORSVAR — —

(Forts. fra s. 4).

traktet sine landevinninger fra annen verdenskrig som et brohode for videre angrep med sikte på verdensrevolusjonen, støtter USA's forsvarsstrategi seg på det svære forfelt som fremdeles var i behold og nå tjen-te til å holde den kommunistiske makt lengst mulig borte fra det amerikanske kontinent.

«Global defence» — global-forsvar — er det vanlige ord for denne militær-politiske planleggelse.

Så lenge USA var alene om atomvåpen kunde denne politikken gjennomføres med innsats av forholdsvis små USA-avdelinger i de oversjøiske land. De amerikanske forsvarsutgifter tyngtet ikke alt for meget på den nasjonale økonomi, og det amerikanske kontinent var gjennom de oversjøiske støttepunkter tilstrekkelig beskyttet mot et russisk overraskelsesangrep.

Amerika var under disse forutsetninger i årevis i den stilling at det kunde diktere en slags «kald fred».

Men i den siste tid har denne fordeling av makten,

som var så gunstig for den amerikanske politikk, for-skjøvet seg følbart. Avskjer-mingen av det amerikanske hjemland ved stasjonering av nord-amerikanske troppestyrker i de land som står i for-reste front i den fri verden, dette som før var en bekvem foranstaltning for USA og dets forbundne, er nå blitt til en tung belastning og en grusom nødvendighet.

Forsvaret av vennligsinne-de oversjøiske land betyr idag langt mere enn bare en «mo-ralsk forpliktelse» for USA. Da vi i USA ennå ikke for-føyer over tilstrekkelig med interkontinentale raketter, kan vår strategi ikke gi av-kall på å holde frem-skutte oversjøiske støttepunkter, fra hvilke sovjetiske rakett-trusler kan nøytraliseres med bombefly fra Strategic Air-Command (og i voksende ut-strekning også ved fjern-styrte projektiler av midlere rekkevidde).

Tanken om et fremskutt forsvar — «Global Defence» — er selvfølgelig bare ube-tinget riktig så lenge til in-terkontinentale raketter står til disposisjon. Så snart Ame-

rika kan sette inn tilstrekke-lig med fjernraketter for å rette et ødeleggende slag fra hjemlandet mot et hvilket-somhelst punkt en ønsker, minster det fremskutte forsvar sin berettigelse. Og da blir den overflødig, hvis det skaf-fes en tilstrekkelig stor flåte av atomdrevne ubåter som kan skyte iland fra fiendens egen kyst. Støttepunktene kune da rømmes for å gjøre slutt på den nåværende split-telse av kreftene og samle de amerikanske troppestyrker til forsvar av «festning USA».

Men ville ikke det være et dødelig slag for forbundsfel-lenes moral? Ville ikke viljen til frihet bli farlig rystet hvis den sterkeste demokratiske makt løsgjorde seg fra fi-en-den og overlot forbundsfel-lene til deres skjebne?

Vi må gjøre oss klart at disse spørsmål beror på en villfarelse: En går nemlig ut fra at bare tilstedeværelsen av amerikanske tropper på den annen side av Atlanter-havet holder Sovjet fra et overraskende angrep.

Men de mest truede, de som grenser opp til den kom-munistiske blokk, kan ikke forsuares resultatrikt hver-ken med eller uten understøt-telse av amerikanske troppe-styrker. Det er tvertimot sannsynligheten for et mek-tig amerikansk gjengjeldel-sesslag som avskrekker Sov-jet. Særlig i Europa er de amerikanske divisjoner (umo-derne) alt for svake til å kunne holde stand mot et fremstøt av samlede russiske krefter.

Når altså de nord-ameri-kanske stridskrefter oversjøis ikke er sterke nokk til å av-verge et russisk angrep, og når på den annen side det eneste avskrekkende middel, atomvåpnet, kan avfyres en-ten fra nord-amerikansk jord eller fra en ubåtflåte — hvil-ken grunn skulde det så væ-re til å la våre og de kanadis-ke styrker stå i den uhyre ut-satte stilling utenfor det amerikanske kontinent? Det er da faktisk ingen grunn lenger til å opprettholde den nåværende splittelse av kreftene og den uhyre sløsing med pengemidler.

Mellom 1945 og 1958 er det medgått ikke mindre enn 23,6 milliarder dollars som mili-tær hjelpebetaling til de oversjøiske forbundsfeller, og mere enn halvparten (55,9 prosent) til Vest-Europa. Hvilken motydelse får USA

straks en uhyggelig trussel:

«Sovjets satellitstater re-presenterer en advarsel om at menneskeslekten står for-an valget mellom utslettelse og brorskap (faces a choice between extinction and Brotherhood)».

tennis-spiller — og internasio-nal bankier.

Det endelige bevis for sam-arbeidet mellom disse inter-nasjonale bankierer og kom-munismen må utstå inntil kommunismen og dens mør-ke hemmeligheter blir besei-ret av kristendommen og be-strålet av sannhetens lys.

Men her har vi tre ek-sempler:

1. Lenin, Trotsky og Stalin sa alle at kommunismen ville forberede veien for det «universelle bror-skap» (universal bro-therhood). Skulle ikke disse deres ord bety at kommunismen, utgått fra sin opprinnelige base i Russland, ville sette brorskapet i besittelse av verdensmakt (universal power)? På lignede måte kan verdensbrorskap bety at brorskapet vil erobre verden. Det gjeng-se Moskvasklagordet fredelig sameksistens (peace-ful co-existence) er bare en annen måte å si det på enn å si «universal brotherhood».
2. Presidentens proklama-sjon av «Brotherhood week» i februar 1943 var i henhold til slagordet el-ler feltropet «seier for brorskapet», (victory for brotherhood). President Roosevelt sa «at bror-skapsånden (spirit of brotherhood) var vårt krigs-mål og at «vi lover å spre slikt brorskap over den hele verden og dermed

gi håp til hele verden» (it is our promise to ex-tend such brotherhood earthwide, which gives hope to all the world). Var det Roosevelts men-ing at brorskapsånden var hans krigsmål, eller at han kjempet for bror-skapets seier med løfte om å utvide brorskapsets makt til å omfatte hele verden?

3. Roosevelt tilskynnet Eng-land til å gå til krig mot Tyskland under Tysk-lands invasjon i Polen, men overså (ignorerte) Sovjetunionens praktisk talt samtidige invasjon av Polen og av de tre bal-tiske stater, samt Ru-menien og Finland. I Teheran og Jalta over-leverte han store deler av verden til det kommu-nistiske slaveri. Han for-rådte vår allierte Nasjo-nalistkina. Kan slikt i virkeligheten være bror-skap (brotherhood) i dette ords alminnelige betydning?

Det er øyensynlig at det finnes et brorskap av en særdeles eksklusiv art hvor-fra mange broderlige patri-oter blir ekskludert — eller eliminert (exterminated).

La oss så til slutning ven-de tilbake til kandidat Ste-vensons beroligende ord og tilsynelatende harmløse ut-talelse. Hvis vi anvender den prøve (test) som i det fore-gående er beskrevet, blir Stevensons advarsel i 1957

Ny bok

i Folk og Lands Bøktjeneste:

BIRGER FURUSETH: Jeg var spion mot Sovjet og ble knepet.

Pris heftet kr. 12.—.

Sendes portofritt mot forskuddsbetaling eller mot oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

Skriv til **FOLK OG LANDS BOKTJENESTE**, postboks 3214, Oslo (Postgiro 16450).

for disse kjempemessige ut-betalinger, til hvilke også kommer de årlige omkostnin-ger ved opprettholdelsen av de oversjøiske støttepunkter og stridskrefter?

Trass i de vest-europeiske folks tallmessige overvekt og deres forlengst gjenoppbyg-gede industripotensial, som overstiger Sovjetsamveldets og dets østeuropeiske hjelpe-folks økonomiske kraft, var Europa ikke istand til å stille opp mere enn 10 slagkraftige divisjoner, til sitt eget for-svar, et fullstendig utilstrek-kelig tall likeoverfor over-makten av 175 kommunist-iske divisjoner, av hvilke 68 står klar til øyeblikkelig inn-sats mot Vest-Europa!

Og disse tall sier ikke en-gang alt. Vest-Europas mili-tære underlegenhet er ikke uavvendelig, men dessverre en følge av europeernes manglende gode vilje til gjennom avgjørende anstren-gelser selv å ta seg av et kommunistisk angrep.

Frankrike har låst fast si-ne stridskrefter i Algerie og den samlede franske Middelhavs-flåte, den nest sterkeste i disse farvann, er nylig blitt unddratt NATO - overkom-mandoen. Danmark har til hensikt å sette ned tjeneste-tiden og militærutgiftene. Storbritannia leker med den tanke å løsgjøre seg fra mot-standeren og opprettholder bare nølende svake strids-krefter øst for Rhinen. Den nye vest-tyske armé av «bor-gere i uniform», styrker etter gammel modell, må ansees høyst tvilsom som militær størrelse betraktet.

Likeoverfor denne mang-lende beredskap fra Europas side på samarbeid om det felles forsvar av den fri ver-den, må en regne med at mi-litærutgifter på over 3 milli-arder dollars årlig til under-hold av amerikanske forband i de alliertes land, betyr en nytteløs sløsing, og at «Glo-bal defence» kan komme til å ende med et sammenbrudd av ufattelig omfang. Uten noen mulighet for å kunne hindre eller vinne en eller annen krig i Europa, vilde USA-styrkene i disse avsnitt i tilfelle en større krig nesten med sikkerhet bli ødelagt til ingen nytte. Selv om det i

øyeblikket ennå kan være nødvendig at vi tar denne ri-siko på oss, vilde det være uansvarlig av en amerikansk regjering fortsatt å sette amerikanske soldaters liv på spill for en tvilsom sak også når den amerikanske strate-gi har frigjort seg fra nød-vendigheten av å rette sine gjengjeldelsesslag mot en an-griper fra oversjøiske støtte-punkter. De uhyre penge-midler som vi for tiden pum-per inn i det verdiløse for-svarssystem til et defaitistisk Europa kunde meget bedre settes inn til oppbygging av det amerikanske hjemmefor-svar. Det det kommer an på er ene og alene at USA's tek-niske og militære potensial blir utviklet til verdens ster-keste. Vi kan ikke lenger til-late oss å fordele vår makt på talløse sårbare steder i fjerne land, men må gjøre vårt eget land til et uover-vinnelig bollverk for friheten.

Europa kan ikke lenger an-sees som økonomisk svakt. Den europeiske eksport til Nord-Amerika kan om ikke lenge overstige vår eksport til Vest-Europa. Men til tross for deres økonomiske kraft er de europeiske land ikke rede til å stille opp selv et mini-mum av militær styrke uten derved å missbruke den ame-rikanske vilje til å hjelpe. Hvis de fører denne politikk ut i sin ytterste konsekvens, vil vi oppleve at Kontinental-Europa fortrenger USA og Kanada fra verdensmarkedene, fordi Nord-Amerika har utmattet sine økonomiske muligheter til det ytterste for å forsvare land som på sin side uten skam overlater forsvaret til andre.

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Annelise Parow
TANNINNSETNING
Trondheim

Ciste Johnsonsgt. 5 - V. Lade-moen Nr. 10 — Voldsmunde

SPANSK KOMMUNISTVETERAN:

(Forts. fra s. 12)

spanske korrespondent Vicente Talón oppnådd et intervju med den hjemvendte og omvendte kommunist og med bladets tillatelse gjengir vi det her:

— Fra 1934 til 1944 var De overbevist kommunist og kjempet med livet som innsats i skyttergravene under den røde fane. Hvorfor har De nå forlatt kommunismen?

— Jeg gikk med i det spanske kommunistparti i meget ung alder og med rene idealer. I mange år trodde jeg at kommunismen var en frihetsbevegelse. Under krigen i Spania kjempet jeg alltid i første linje, uten kjennskap til at man bak den røde front myrdet tusenvis av spanjere, av hvilke mange var arbeidere som jeg selv. Da jeg kom til Russland ble jeg forbauset over den utrolige elendighet folket levde under, men jeg trodde likevel på kommunismen som fremtidsidealet. Jeg fortsatte å være kommunist til jeg i 1944 oppdaget at «den triumferende sosialismen» i Sovjet var et jernhardt diktatur, at Stalin var arbeiderklassens verste fiende og at de spanske kommunistledere i Sovjet var menn uten ære, Stalins viljeløse slaver.

— Vil De forklare hvorfor de var «menn uten ære»?

— Fordi de ved ankomsten til Russland byttet om sine spanske navn med russiske. De opphørte å være spanjere. Det de litt etter litt fikk vite om «proletariatets paradis» påvirket dem ikke. De ble russere. De av dem som virkelig var ideelle kommunister, som for eksempel partiets generalsekretær José Díaz, ble myrdet. Da jeg hørte om José Díaz' død, bestemte jeg meg for å forlate

kommunismen og forsøkte å flykte. Jeg søkte tilflukt i USA's ambassade i Moskva, men ble forrådt av en amerikansk løytnant og grepet i ambassadens have av NKVD. Jeg ble ført til Lubiankafengslet, hvor jeg i flere måneder ble underkastet tortur.

— Hva var Stalins innstilling til de spanske kommunister som flyktet til Sovjet etter borgerkrigen?

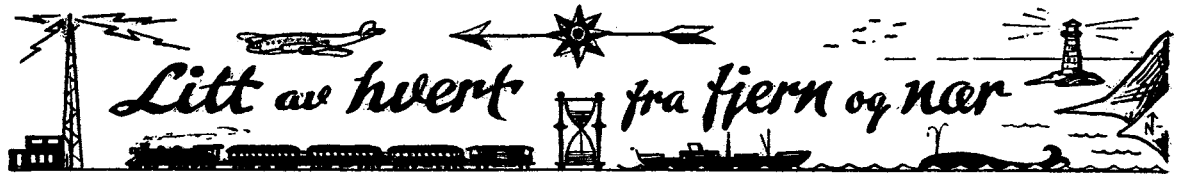
— Han hatet oss. Han var overbevist om at nederlaget i Spania var vår skyld. Da krigen mellom Tyskland og Russland brøt ut og vi spanjere ble sendt til fronten, ble våre familier sendt til konsentrasjonsleiren i Kokand i Centralasia, hvor mange kvinner, barn og oldinger omkom av sult og sykdom. Denne feige og lumske handling av Stalin viser hans virkelige innstilling.

— Men etter at krigen var slutt behandlet vel Kreml de spanjere vennlig som under krigen hadde kjempet som soldater for Sovjetsamveldet?

— Nei, de fleste ble internert i konsentrasjonsleire, endel ble tvunget til å begå selvmord, og de som fikk leve i frihet ble utsatt for så mange vanskeligheter at de grep enhver mulighet for flukt. Flyverkaptein José Tunon for eksempel forsøkte å flykte i en kuffert som ble sendt med fly fra den argentinske ambassaden i Moskva. Underveis ble han imidlertid nødt til å gi seg tilkjenne av luftmangel i kufferten. Flyet, som var russisk, gikk ned i Prag, hvor han ble utlevert til de kommunistiske myndigheter — — —

— Tror De det russiske folk i tilfelle en ny krig vil slåss for Kreml?

— Det tror jeg faktisk ikke. Stalin vandt folket i 1941-

KRITIKK OVER NIKE-RAKETTENE

I Tyskland er det etter hva Deutsche Soldaten-Zeitung meddeler reist sterk kritikk mot Nike-rakettene. Det hevdes at både Ajax og Hercules er for kompliserte og at det flytende drivstoff ikke tillater noen lengere ildberedskap. Også på andre områder er det grunn til å reise innvendinger og det hevdes at en i USA heller ikke er tilfreds, men tvertimot er iferd med å oppgi produksjonen av Nike til fordel for den ubemannede forsvarsjager «Boeing Bomarc». Det er som kjent Nike-raketter Norge nå utstyres med.

NY TILTYKNING I ØSTEN

Besetningene på de amerikanske marinefly som opererer i Asia over internasjonale farvann har fra kommandanten for USA's Stillehavsflyte, admiral Hopwood fått ordre til å holde samtlige bordvåpen krigsmessig innsatsberedte.

DE MANGLENDE NATO-DIVISJONER

Av en beretning som er sendt ut av Pariser nasjonalforsamlingens forsvarsutvalg fremgår det at av 400 000 regulære franske soldater som står i Algerie, befinner bare 50 000 seg i stadig innsats. 163 000 varetar rene overvåkingsoppgaver, 55 000 føres stadig som syke eller på permisjon, 50 000 gjør tjeneste i staber og ved spesialavdeling-

42 med løfter som aldri ble oppfylld. Neste gang kommer ikke folket til å la seg lure. Det vet at dets frihet kommer utenifra. Og folket vil frihet, også i Sovjet.

— Tror De på oppriktigheten av de russiske forslag om «fredelig sameksistens»?

— Jeg vet meget vel hva Krustsjov mener med «fredelig sameksistens». — Da Kremlregjeringen i 1945 innledet en stor offensiv for «fredelig sameksistens» og snakket om Stalin som «bøddel» og «tyrann» arbeidet jeg som slavearbeider i koppergrubene i Kenguir ved Karaganda. Forholdene i leiren var ytterst elendige. Fangene organiserte en streik i håp om at det nye kommunistregime skulde oppfylle våre bønner om bedre forhold. Svaret ble at 14. juli trengte 30 stridsvogner inn i leiren og drepte med sin ildgivning omkring 5 000 mennesker. Dette er den kommunistiske «fredelige sameksistens»! — Under Stalin, under Malenkov, under Krustsjov!

er og 43 000 gjør vakttjeneste ved grensesperringer og militæranlegg. Resten er kommandert til spesialutdanning. Etter denne oppgave har bare hver ottende soldat på fransk side føling med fienden. Likevel drøfter de Gaulle med medlemmene av forsvarsutvalget forslag om å forlenge militærtjenesten fra foreløpig 28 til 30 måneder.

HAMSUNS FORSVARSTALE

Deutsche Soldaten-Zeitung gjengir i siste nummer hele Knut Hamsuns forsvarstale i retten. Under bildet av Hamsun står det: Idag, på hans hundreårsdag frikjenner verden Knut Hamsun. Det står intet om at den følgelig også må frikjenne hans meningsfeller som fremdeles lever og lider under den store urett. Men det kan en kanskje heller ikke vente i Adenauers meget demokratiske Rheinbund.

NORDISK MØTE I TEUTOBURGER-SKOGEN

I de siste dage av juli var representanter fra en rekke land, England, Sverige, Danmark, Norge, Belgia, Tyskland, Østerrike, USA med flere samlet i den vakre tyske residensby Detmold like ved Teutoburgerskogen hvor en feiret 1950-årsminnet for det slag hvor germanerne under ledelse av Herman (Arminius) stansef og beseiret de romerske legioner. Initiativtageren til møtet var Northern League, som har sitt sete i England. Organisasjonens leder Mr. Roger Pearson trakk i en tale opp ligaens mål, som var å styrke de vennskapelige bånd mellom de europeiske — og særlig da de nordiske folk — i kampen mot tidens destruktive makter. Den vil hjelpe til å hele sårene fra de to verdenskriger. Ligaens talerør er tidsskriftet Northern World som utkommer i Cambridge. Blant talerne ved stevnet var nordmannen Kai Normann.

BEFOLKNINGEN I NEW YORK

Det er kanskje litt overdrevet når man kaller New York for Jew York. Statistikken viser iallfall at det «bare» er 18 % jøder i denne store verdensby. Ellers fremgår det at de hvite er kommet i mindretall blandt protestantene, idet mere enn 55 % av dem er fargete. I hele byområdet er ca 30 % av befolkningen katolikker, 16 % protestanter, 18 % altså jøder og 2 % tilhører andre religioner. Resten, 34 % tilhører intet kirkesamfund.

HVA MED DE RØDE?

I forbindelse med den røde tyrann Krustsjovs besøk i USA som blir så vennlig og begeistret omtalt blant annet i Dagbladet, kan det ha sin interesse å gjengi hva tidsskriftet «Zpravodajski» som utgis av «Czechoslovak Alliance i Chicago» sier om Hitler og folkene i Kreml: «Da Hitler bekjentgjorde sin kamp, som absolutt ikke innebar så store farer for verden, reiste hele denne verden seg mot ham. Ennu idag skriver man dagbøker og dreier en filmer om skrekens dager fra hans tid. Men hvilken fuser, hvilket naivt menneske, hvilket lamm var han ikke sammenlignet med skjelmene i Kreml. Og likevel — hvor kan en se, om så bare på et bortgjemt sted, et bilde av de hektakomber av Bre, som det finnes hundrer millioner av, som burde være et passende apropos til Mikojans besøk i USA? Og vi vet jo at dette materiale er i hendene på alle redaksjoner i den fri verden?

Vi lar spørsmålet gå videre til de norske aviser med Dagbladet i spissen. Gikk det ikke an å variere litt den elskelige hetser Lord Russel of Liverpools falskspill med noen ekte redsler fra det østen som idag aksepteres i de beste borgerlige kretser?

Daglig friske blomster

KRANSER til alle priser
SYNNØVELIE
Blomsterforretning
Frognerveien 30, Oslo
TH. 44 22 30

Arkitekt

HUSTAD
BÅSTUNEV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 88 88 — Oslo

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214
Abonnementspriser
Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29.00 pr. år, kr. 14.50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33.00 pr. år, kr. 16.50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35.00 pr. år, kr. 17.50 pr. halvår.
Løssalg 65 øre
Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgironr. 16456.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo

Hvem omarbeidet referatet-

(Forts. fra s. 1).

Trygve Lie, i sin bok om regjeringens mangeartede handlinger, bygger rettsgrunnlaget for disse utelukkende på denne «fullmakt», som det ikke ble votert over, men som han hevder er vedtatt. Og for å kunne skrive dette, har han sett seg nødsaget til kun å gjengi en omskrivning av bl. a. mine innlegg eller henstillinger.

Da Stortinget trätte sammen etter krigen fikk vi alle de stenografiske referater til godkjennelse. Og det viste seg, at stenografene hadde referert oss helt korrekt. Og ble godkjent til å trykkes i «Stortingstidende». Og da det ble oversendt til oss, var referatene helt korrekte.

Imidlertid hadde jeg utlånt

det nr. av «Stortingstidende», som omfattet møtet på Elverum, hvorfor jeg skrev til en stortingsmann og bad ham besørge meg tilsendt «Stortingstidende», den del som angikk Elverumsmøtet. Og jeg fikk noe som liknet disse bladene. Men til min store forbauselse, ser jeg at referatet er omarbeidet. Mine uttalelser er omskrevne og forkortet. Og så heter det; at da der ikke framkom innsigelser, ansåes herr Hambrø's forslag som vedtatt.

Imidlertid står det fast, at det virkelige «Stortingstidende» (hvis det da ikke er omarbeidet siden) inneholder intet om at der er foretatt noen votering.

p.t. Bleik, 9/8 1959.

Ingvald Førre.